

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. Б., 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Пандев

Членове: Божана Манасиева
Николинка Кр. Бузова

при участието на секретаря Мария Стоилова-Въкова
като разгледа докладваното от Николинка Кр. Бузова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231200600382 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 14 от 31.01.2023 г. на Районен съд Б. по НЧХД № 1225/2021 г. по описа на съда са признати за виновни подсъдимите В. К. Т. и Е. К. Т., и двамата от гр. Б., затова че на 24.08.2020 г., около 20.50 часа в бар „Я.“, находящ се на ул. „Н. Р.“ Б., в съучастие като съизвършители, чрез нанасяне на удари причинили на В. Пеьов П. лека телесна повреда, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота - престъпление по чл. 130, ал.1 от НК, за което са освободени от наказателна отговорност и им е наложена глоба и на двамата на по 1000 лева.

Двамата подсъдими са осъдени да заплатят солидарно на тъжителя В. П. П. сумата от 3000 / три хиляди/ лв., представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди в резултат на лека телесна повреда, ведно със законната лихва от датата на деянието – 24.08.2020 год. до окончателното изплащане на сумата, като в останалата част над уважения размер искът е отхвърлен като неоснователен. Двамата подсъдими са осъдени също да заплатят солидарно по сметка на Б.ски районен съд сумата от 120 /сто и двадесет/ лева, представляваща 4 процента върху уважения размер на гражданския иск.

Двамата подсъдими са осъдени да заплатят на частния тъжител по равно и сумата в размер на 1500.00 лева, от които адвокатско възнаграждение в размер на 1300.00 лева и сумата в размер на 200.00 лева за изготвяне на съдебно-медицинска експертиза, внесена като депозит от частния тъжител и граждански ищец, както и по сметка на Районен съд-Б. сумата в размер на 5 /пет/ лева, представляваща държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата на Районен съд-Б. в срок е подадена въззивна жалба от подсъдимите В. К. Т. и Е. К. Т., с която молят да бъде отменена присъдата на Районния съд като неправилна и незаконосъобразна, и да бъдат признати за невинни и оправдани по повдигнатите им обвинения, както и да бъде отхвърлен в цялост предявеният граждански иск.

По делото е постъпило и допълнение към въззивната жалба от защитника на подсъдимите, в което се излагат съображения, че първоинстанционният съд неправилно е дал ход на съдебното заседание на 31.01.2023 г. в отсъствие на подсъдимите. Излагат се съображения също, че съдът е направил неправилна оценка на доказателствения материал, както и за липса на мотиви въз основа на кои установени обстоятелства са изведени изводите за наличието на умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 НК. Алтернативно, в случай, че съдът счете, че деянието е доказано, то защитникът моли да бъде намалено присъденото обезщетение по чл.45 ЗЗД.

Във въззивната жалба и допълнението към нея не се иска събиране на нови доказателства, като въззивният съд също намира, че не се налага събиране на нови доказателства.

По делото не е постъпило становище-отговор по въззивната жалба от частния тъжител и повереника му.

В закрито заседание от 13.04.2023 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, след като се запозна с въззивната жалба и допълнителната такава, както и с приложените материали към делото, прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на въззивно съдебно следствие за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 НПК и правилното решаване на делото.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд, защитникът на подсъдимите лица – адв. В. У., поддържа жалбата, по съображенията,

изложени в нея. Отправля алтернативно искане – за изменение на постановената първоинстанционна присъда, като бъде намален размера на гражданския иск, поради завишен размер.

Подсъдимите Е. Т. и В. Т., редовно призовани, се явяват и се съгласяват с мнението на защитника им, в последната си дума пледират за справедливост.

Повереникът на ЧТ и ГИ – адв. Р. К., намира депозираната въззивна жалба за неоснователна, а присъдата на първоинстанционния съд за правилна и законосъобразна, съобразена с материалния и процесуалния закон. Развива доводи, че първоинстанционният съд е обсъдил в мотивите към присъдата си всички събрани по делото доказателства в своята съвкупност, обсъдил е и механизмът на нанесените телесни повреди, както и че правилно е уважен гражданският иск.

Окръжен съд-Б., като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложеното във въззивната жалба и допълнителната такава, както и доводите и възраженията, направени в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обосновааност и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

За да постанови обжалваната присъда, РС-Б. е провел съдебно следствие по общия ред.

Приобщил е по реда на чл. 283 от НПК, а именно чрез прочитане, събраните писмени доказателствени средства. При постановяване на присъдата, първоинстанционният съд е обсъдил подробно събраните пред него относими гласни и писмени доказателствени средства и заключение чрез способите на доказване – експертиза, а именно: гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите К. К. Н. Г., М. С., К. Г. С. Т.а, Г. К. Е. И.а, Д. П.а, в частност обясненията на подсъдимите и допълнително даденото такова от подсъдимия Е. Т.; писмени доказателствени средства – Медицинско свидетелство № 32/2020 година за пред съда, Заверено копие на Амбулаторен

лист № 591/10.09.2020 г., Заверено копие на Направление за хоспитализация по амбулаторни процедури от 24.08.2020 година ведно с Искане за образно изследване, Заверено копие на Резултат от образно изследване ведно с искане за образно изследване, Заверено копие на Резултат от образно изследване ведно с искане за образно изследване, Заверено копие на Резултат от образно изследване, Заверено копие на Допълнителен лист към лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 8987 на лист 12 от ДП ведно с искане за образно изследване, заверено копие на кардиограма, Лист за преглед на пациент в СПО от 24.08.2020 г., Направление за хоспитализация от 27.08.2020 година, Амбулаторен лист № 1735/27.08.2020 г., Съобщение по чл. 50 и 81 НПК от 11.03.2021 г., Постановление за спиране на наказателно производство по реда на чл. 25, ал.1, т. 6 НПК, Разписка ведно с допълнителен лист към лист за преглед на пациент № 8987/24.08.2020 г., пощенски плик, справка за съдимост от 22.02.2022 г. с рег. № 577 на Е. К. Т., справка за съдимост от 22.02.2022 г. с рег. № 584 на В. К. Т., писмо с вх. № 3786/11.03.2022 г., Заверени копия на: Постановление за отказ за образуване на досъдебно производство от 06.11.2020 г., Опис на материалите по преписка от 26.10.2020 г., Докладна записка от 26.10.2020 г., Постановление за отделяне на материали от преписка и за възлагане на проверка от 21.09.2020 г., Медицинско свидетелство № 121/2020 г. за пред съда, Медицинско свидетелство № 32/2020 г. за пред съда, Обяснения от 27.08.2020 г., Обяснение от 27.08.2020 г., Обяснение от Г. К. Обяснение от А. М., Обяснение от К. Г. Обяснение от Е. Т., Обяснение от В. Т., Писмо от 24.09.2020 г., Писмо с рег. № 1899/07.10.2020 г., Обяснение от В. Т., Справка за съдимост с рег. № 2389/07.10.2020 г., Справка за лице – установен извършител на престъпление, Справка за лице – установен извършител на престъпление, Характеристична справка, справка за съдимост с рег. № 2387/07.10.2020 г., Справка за лице – установен извършител на престъпление, Справка за лице – установен извършител на престъпление, Характеристична справка, Писмо на лист 129 от делото, Писмо от 22.10.2020 г., Писмо на лист 131 от делото, Писмо с рег. № 116р-6923/13.10.2019 г., Справка за нарушител/водач, Справка за нарушител/водач, Писмо с УРИ № 105810-611/04.08.2022 г., способности на доказване – съдебномедицинска експертиза по писмени данни.

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно

следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на районния съд по съставомерните факти е формирано въз основата на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като споделя доводите и съображенията му относно показанията на разпитаните свидетели, приложените писмени доказателствени средства и използвания способ на доказване – експертиза. При формиране на изводите си по фактите, РС-Б. не е кредитирал показанията на свидетелите С. Т.а и К. Г. като е намерил, че нямат отношение към възникналия инцидент на 24.08.2020 година, а свидетелстват за станал конфликт на 23.08.2020 година между подсъдимия В. Т. и частния тъжител, поради което същите са взети предвид единствено с цел установяване на влошени отношения между двамата. Следвайки този принципен подход, съдът е дал вяра на обясненията на подсъдимите, с които последните са заявили факти и обстоятелства, случили се предишният ден, а обясненията им, свързани с инцидента на 24.08.2020 година, съдът е кредитирал единствено казаното от тях, относно обстоятелството, чу са били в заведението и е имало спречкване с постаралия. В останалата част, относно това как са пристигнали в заведението, какво са си казали с частния тъжител и действията, които извършили по отношение на него, районната инстанция не ги е кредитирала, тъй като са били в противоречие със събраните по делото гласни и писмени доказателства. Останалите събрани по делото гласни доказателствени средства, в съвкупност със заключението на приетата експертиза и посочените по-горе писмени доказателствени средства, съдът е кредитирал изцяло, като на базата на така събраните и проверени доказателства и доказателствени средства е изградил своето вътрешно убеждение относно фактическата обстановка по делото, която се споделя напълно и от настоящия съдебен състав.

С оглед горното, въззивната инстанция намира, че не са налице основания за промяна на установената от районния съд фактическа

обстановка, тъй като, от една страна, пред настоящият съд не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга, същата е правилно установена, на база вярна и точна преценка на доказателствения материал. Въззивният съдебен състав не установи възможност, въз основа на наличните доказателства, да се стигне до съществено различни изводи относно фактологията, приета от първоинстанционния съд, която се изразява в следното:

Подсъдимият В. К. Т. е роден на *** г. в гр. С., с адрес гр. Б., ул. „Б.“ № 12, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, със средно образование, безработен, ЕГН *****.

Подсъдимият Е. К. Т. е роден на *** г. в гр. Б., с адрес гр. Б., ул. „Б.“ № 12, българин, български гражданин, семеен, реабилитиран, със средно образование, с ЕГН *****.

На 23.08.2020 година, подсъдимият В. Т. посетил заведение „Я.“, намиращо се в гр. Б., ул. „Н. Р.“. На съседната маса били частният тъжител В. П. и свидетелят К. Г.. Между частния тъжител и подсъдимия В. Т. възникнала разправия, в резултат на която частният тъжител нанесъл няколко удара с юмруци на подсъдимия, след което си тръгнали от заведението. Когато се прибрал вкъщи, майката на подсъдимия В. Т. - С. Т.а установила съответните наранявания по сина си. На 01.09.20 г. подсъдимият В. Т. посетил съдебен лекар – д-р Я. З., който при прегледа установил преминаващи оплаквания от световъртеж, главоболие, болки в областта на ребрата в дясно, лек оток /цицина/ по тилната област на главата, кръвонасядания по дясната ушна мида, гърба и десния горен крайник, множество ивицести охлузвания по врата, гърба, гърдите и корема в дясно, по горните крайници, за което издал медицинско свидетелство № 121/2020 година, за което му издал медицинско свидетелство.

На следващия ден 24.08.2020 година, около 20.50 часа, частният тъжител В. П. заедно с Е. И.а, с която живеел на съпружески начала посетили заведение бар „Я.“, намиращо се на ул. "Н. Р." в Б., като седнали на външна маса. Там се намирал и свидетелят Г. К.. През това време пред заведението спряло такси, управлявано от подсъдимия Е. Т.. От таксито слезли подсъдимите Е., В. и трето неизвестно лице. Още със слизането подсъдимите се насочили към пострадалия и започнали да му нанасят удари по цялото

тяло, а неизвестното лице хванал с ръце през кръста К.. Е. И.а се опитала да ги разбрани, но тъй като била бременна в 8 месец не успяла. От ударите пострадалият паднал на земята. Там подсъдимите продължили да му нанасят удари с крака по цялото тяло. По време на боя частният тъжител паднал от улицата на паркинга поради денивелацията на пътя. В следствие на това падане пострадалият успял да се отскубне и да побегне посока блока, където живее, като подсъдимите го последвали и му отправяли закани и псувни. През това време И.а се обадила на тел. 112 и повикала полиция и спешен център, след което се запътила към дома им. Вкъщи заварила частния тъжител целия в кръв. Майката на пострадалия – Д. П.а, която живеела в същия вход също слязла. Пристигнал екип на спешен център и на полицията, в състав М. С. и Н. Г., които снели обяснения и съпроводили частния тъжител до ЦСМП. Там на пострадалия били извършени съответните прегледи.

На 25.08.2020 година частният тъжител посетил съдебен лекар д-р К. А., който след преглед установил мозъчно сътресение без сигурни данни за пълна загуба на съзнание, разкъсно контузни рани на главата, контузии и натъртвания на меките тъкани на главата и гръдния кош, множество дълбоки и повърхностни охлузвания по тялото и крайниците, с което на П. е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Във връзка с депозираните жалби от частния тъжител и подсъдимия В. Т. в полицията били образувани прокурорски преписки. С постановление от 06.11.2020 година, преписката образувана по жалба на Т. била прекратена, по жалбата на П. било образувано ДП № 1899 ЗМ-386/2020 година по описа на 01 РУ Б.. С постановление от 11.03.2020 година наказателното производство е спряно, тъй като от събраните доказателства прокурорът е приел, че се касае за извършено престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия. След депозиране на частна тъжба от П., с постановление от 29.11.21 г. наказателното производство е прекратено.

В хода на съдебното следствие е допусната и назначена съдебно-медицинска експертиза, от заключението на която се установява, че посочените в медицинското свидетелство травматични увреждания на П. - мозъчно сътресение, отоци, кръвонасядания и разкъсно-контузни рани в тилната и теменно-тилната области на главата, кръвонасядане в дясната слепоочна област на главата, кръвонасядания в областта на гърба, охлузвания

по гърба, гърдите и корема, палеца на лявата ръка, левия лакът и лявото коляно, са получени в резултат на удари с или върху твърди тъпи предмети и тангенциалното действие на същите и могат да се получават в условията на нанесен побой, както се съобщава в материалите по делото, а именно при нанесени удари с ръце и крака, както и от падане върху терена, включително и от неголяма височина. Посочено е, че мозъчното сътресение в конкретния случай е протекло без изпадане в коматозно състояние и е причинило на П. временно разстройство на здравето неопасно за живота. В с.з. вещото лице е посочило, че уврежданията могат да се получат от твърди тъпи предмети, като такива предмети могат да бъдат твърди тъпи предмети, човешките крайници – юмруци и ритници, но в целия комплекс те не могат да се обяснят с еднократно падане, още повече, че в кориците на делото има данни за нанесен побой.

От представените декларации за семейно и материално положение се установява, че подсъдимите не получават доходи от трудова дейност, движими и недвижими вещи.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото по съществото си кореспондира изцяло с установената и от първата инстанция. Фактическите констатации на първоинстанционния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал, като изводите му в тази насока се споделят изцяло и от въззивния състав. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от частната тъжба, е направена в съответствие с правилата на формалната логика. При изграждане на фактическата обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други. Първостепенният съд по ясен и убедителен начин е обективирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Обсъдени са противоречията в доказателствените материали и са изложени убедителни доводи относно това кои доказателства съдът кредитира и кои – не. Настоящият въззивен състав намира за необходимо да посочи, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, не е длъжен да

обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбите (*решение № 181/2012 г. на ВКС, I н. о., решение № 372/2012 г. на ВКС, III н. о., решение № 513/2013 г. на ВКС, I н. о., решение № 371/2016 г. на ВКС, III н. о.*). С оглед на изложеното и без да бъдат преповтаряни изводите на БлРС, настоящият съдебен състав намира за необходимо, с оглед на доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на присъдата в цялост, да посочи следното:

На първо място, въззивният съд възприема изцяло изводите на първостепенния съд, относими към личността на подсъдимите и предходна им съдимост. Същите са формирани на база правилен и задълбочен анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства и в частност – въз основа на сведенията относно самоличността на подсъдимите и отразеното в справкиите им за съдимост. Така събраните гласни и писмени доказателствени средства са напълно еднопосочни и безпротиворечиви. Непротиворечиви са събраните гласни доказателствени средства и по отношение на местонахождението на подсъдимите и частния тъжител към инкриминираната дата – на 24.08.2020 г., около 20.50 часа, в бар „Я.“, находящ се на ул. „Н. Р.“ Б.. По отношение на тези обстоятелства, така събраните гласни доказателствени средства – обясненията на подсъдимите и показанията на свидетелите Г. К. Е. И.а и Е. Калпачка са напълно еднопосочни и взаимно допълващи се, поради което и за съда не възникна съмнение, че са депозираны обективно, безпристрастно и добросъвестно и на това основание няма пречка да бъдат поставени в основата на изводите на съда по фактите. Б.ски окръжен съд прецени, че няма пречка да кредитира показанията на свидетелите Е. И.а и Г. К. както и в частност показанията на свидетелката Д. П.а, която го е видяла непосредствено след нанесения му побой. Съдът кредитира изцяло показанията на тези свидетели. Те установяват фактите относно деня, мястото, началото на инцидента, механизма на нараняванията - ударите нанесени на пострадалия, причинените вследствие на тях телесни увреждания, времето, което му е било необходимо за възстановяване, като съдът ги анализира особено внимателно, както е направил и първостепенния съд, предвид обстоятелството, че П.а е майка, а И.а – жената, с която частния тъжител живее на семейни начала и като такива

са заинтересовани от благоприятен за него изход на делото, а свидетелят К. е приятел на П.. Показанията на тези свидетели са последователни, вътрешно безпротиворечиви, подробни и прецизни, и се отличават с житейска достоверност. Именно вътрешната непротиворечивост в показанията на тези свидетели, съвкупният им анализ и оценка с останалите доказателства, по конкретно от съдебномедицинската експертиза, обоснова крайната съдебна оценка за тяхната достоверност. Между същите не се констатира каквото и да било противоречие или несъответствие в обсъжданата част, което да налага подробното им обсъждане, в изпълнение на императивната законова разпоредба на чл. 305, ал. 3 от НПК. Ето защо и като е формирал изводи в тази насока, решаващият първоинстанционен съд не е допуснал превратно тълкуване на доказателствената съвкупност.

Допълнителен аргумент в насока кредитируемостта на обсъжданите гласни доказателствени средства е и обстоятелството, че твърдения в този смисъл изнасят и свидетели, които не се намират в служебни или други отношения със страните в производството и са напълно незаинтересовани от изхода на делото, каквито са полицейските служители – свидетелите С. и Г., които са изпратени на сигнала, нямат спомен за случилото се. Твърдят, че имало сбиване в заведение до стадиона и за случая изготвили докладна записка. Настоящата инстанция намира, че първоинстанционния съд правилно е формирал изводите си по отношение на причинените на пострадалия телесни увреждания и тяхната медико – биологична характеристика въз основа на заключението на съдебно – медицинската експертиза по писмени данни, изготвено в хода на досъдебното производство, като е преценил, че същата кореспондира както помежду си, така и с гласните и писмени доказателствени средства по делото, а в допълнение настоящата инстанция счита, че същата е изготвена от компетентен в своята област вещо лице, пълна е, изчерпателна, ясна и точна и липсва каквото да е индиция за необективност, поради каквато да е причина, на далото експертното заключение вещо лице. Въз основа на това заключение, което макар да не е обсъдил подробно, районният съд е достигнал до правилния и доказателствено обоснован извод, че на пострадалия били причинени мозъчно сътресение, отоци, кръвонасядания и разкъсно-контузни рани в тилната и теменно-тилната области на главата, кръвонасядане в дясната слепоочна област на главата, кръвонасядания в областта на гърба, охлузвания по гърба,

гърдите и корема, палеца на лявата ръка, левия лакът и лявото коляно, са получени в резултат на удари с или върху твърди тъпи предмети и тангенциалното действие на същите и могат да се получават в условията на нанесен побой, както се съобщава в материалите по делото, а именно при нанесени удари с ръце и крака, както и от падане върху терена, включително и от неголяма височина. Посочено е, че мозъчното сътресение в конкретния случай е протекло без изпадане в коматозно състояние и е причинило на П. временно разстройство на здравето неопасно за живота. В с.з. вещото лице е посочило, че уврежданията могат да се получат от твърди тъпи предмети, като такива предмети могат да бъдат твърди тъпи предмети, човешките крайници – юмруци и ритници, но в целия комплекс те не могат да се обяснят с еднократно падане, още повече, че в кориците на делото има данни за нанесен побой, поради което въззивната инстанция я цени изцяло и изгради фактическите си констатация върху нея. В тази насока, именно и с оглед отговора на вещото лице в съдебно заседание относно механизма на причиняване на нараняванията на пострадалия, правилно и законосъобразно районният съд е приел, че нараняванията на пострадалия са причинени именно от ударите от подсъдимите, а не от падането върху терена, като не е обсъдил и участието на трето неустановено в хода на разследването трето лице при инцидента, за което има индиции, че било хванало през кръста пострадалия. Макар и първата инстанция да не е дала подробен отговор на този въпрос тя е достигнала до верни фактически и правни изводи.

Фактите и обстоятелствата, относими към посещението на пострадалия в ЦСМП, консултация с хирург, неврологична консултация и освидетелстването му от д-р К. А., предприетото лечение и периодът на възстановяването му, се установяват по нужния несъмнен и категоричен начин въз основа на показанията на свидетелката Е. И.а и отразеното в приложената по делото, в качеството на писмено доказателствено средство, медицинска документация, които съдът кредитира изцяло. Същите не се оспорват и от страните по делото.

Правилно и законосъобразно първият съд е дал вяра на останалите събраните писмени доказателствени средства, като е преценил, че същите са взаимнодопълващи се, допринасят за изясняване на обективната истина и кореспондират по небудещ съмнение начин със събраните гласни

доказателствени средства.

Като цяло, въззивният съд намира, че за установяването на обективната фактическа обстановка първоинстанционният съд е положил всички възможни и необходими процесуални усилия, като фактическата обстановка е установена по несъмнен и категоричен начин въз основа на събраните по надлежния процесуален ред и обсъдени правилно доказателствени източници. Разпитани са установените по делото свидетели, които пряко или косвено са възприели факти от обективната действителност, имащи връзка с инкриминирания случай, при условията на чл. 12, ал. 1, чл. 18 и чл. 19 от НПК, а именно при спазване на принципите на непосредственост, устност и състезателност (последния нерядко посочван в практиката на ЕСПЧ по чл. 6, § 3, б. „Д“ от КЗПЧОС и като право на „ефективно участие“ и „равенство на страните“ – *Garcia Alva v Germany*, *Станфорд срещу Обединеното кралство* и др.).

Въззивният състав служебно констатира, че правото на защита на подсъдимите не е било нарушено в нито един етап от първоинстанционното съдебно производство. Спазени са всички изисквания на процесуалния закон, гарантиращи законосъобразното упражняване на правото на защита от страна на подсъдимите – редовно връчване на разпореждането на съдията-докладчик по делото, ведно с частната тъжба, гарантиране на участието му в процеса, на правото му да дава обяснения – и двамата подсъдими са давали обяснения, а подсъдимият Е. Т. е давал и допълнителни такива, да представя доказателства и да прави доказателствени искания, да се ползват от адвокатска помощ, каквато те са имали – имали са редовно упълномощен защитник, както и възможност да се изказват последни – от която обаче възможност двамата подсъдими са се лишили сами, предвид неявяването им в последното съдебно заседание пред първоинстанционния съд - на 31.01.2023 г., когато са били редовно призовани и не са се явили, без да посочат уважителна причина за неявяването си, придружена с доказателства, поради което и възражението на защитата в тази посока съдът приема за неоснователно, още повече, че обвинението повдигнато и срещу двамата не е тежко по смисъла на закона и присъствието им в с.з. не е задължително, а да черпиш права от собственото си бездействие, без уважителна причина, когато ти е дадена възможност да бъдеш активен, съдът намира за злоупотреба с право. Възможност да дават обяснения на двамата подсъдими беше дадена и пред настоящата съдебна

инстанция, но същите не се възползваха от тази възможност, поради което и в този ред на мисли, съдът намира, че възражението на защитата в тази посока е неоснователно, още повече, че в настояща съдебна инстанция същите се възползваха от правото си на последна дума.

Събраните в процеса писмени и гласни доказателствени средства и заключенията на приетата експертиза очертават една константна логична верига от обективни и субективни факти, от които безспорно и по несъмнен начин се установява както самото деяние, неговият механизъм, предмет и начин на извършване, така и съпричастността към същото на подсъдимите.

Предвид всичко изложено, въз основа на така направения анализ на доказателствата и въз основа на установената фактическа обстановка, първостепенният съд е направил правилни правни изводи, в съгласие със закона и постоянната практика на върховната съдебна инстанция на РБ, досежно съставомерността на инкриминираното деяние, като напълно законосъобразно го е подвел под наказателноправната норма по чл. 130, ал. 1, вр. с чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК, доколкото събраните по делото доказателства сочат на това, че извършеното на инкриминираните време и място от подсъдимите лица осъществява от обективна и субективна страна, състава именно на това престъпление.

Обект на престъплението по чл. 130, ал.1 от НК са обществени отношения, свързани с телесната неприкосновеност на здравето на човек, а субект на същото може да бъде всяко физическо лице, на което е нарушена телесната неприкосновеност и е причинена лека телесна повреда. От обективна страна, за да е налице въпросната квалификация, следва да има такова увреждане на здравето на пострадалия, което да е извън случаите на чл.128 от НК и чл.129 от НК. Съставомерно по чл.130, ал.1 от НК е всяко кратковременно разстройство на здравето, изразяващо се в увреждане на анатомичната цялост на организма или тъканите, както и по-леки изменения във физиологическите му функции извън болката и страданието (Постановление № 3/1979 г., на Пленума на ВС). Съгласно т.15 от мотивите на това постановление, леки телесни повреди с разстройство на здравето са случаите на наранявания на кожата, насиняване на части на тялото, контузни рани и др., т.е. леките увреждания, засягащи анатомическата цялост на организма или тъканите, както и по-леките изменения във физиологическите

функции извън болката и страданието, от която категория са и нараняванията причинени на пострадалия.

От обективна страна, на инкриминираната дата и място, в съучастие като съизвършители В. К. Т. и Е. К. Т., чрез нанасяне на удари причинили на В. П. П. лека телесна повреда, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота изразяващо се в разкъсно контузни наранявания в областта на главата в дясната тилна част, в лявата тилна част и в дясната теменно тилна област, с налични кръвонасядания и оток на меките тъкани около тези наранявания, кръвонасядания в дясната слепоочна област на главата, в областта на дясната лопатъчна кост /по гърба в дясно/ и по гърба в областта между двете лопатъчни кости, множество охлузни наранявания по гърба, по гръдния кош, в коремната област, в областта на палеца на лявата ръка, по ляв лакът и по ляво коляно. В случая е налице пряка, непосредствена и ненарушена причинно – следствена връзка между ударите, нанесени с ръце и крака по тялото и главата на пострадалия от подсъдимите и получените от това телесни увреждания.

Първоинстанционният съд подробно е обсъдил в мотивите си признаците от обективна страна от състава на престъплението. Посочил е, че в подкрепа на този извод са показанията на всички разпитани по делото свидетели-очевидци И.а и К., които са преки очевидци на извършеното от подсъдимия деяние, като показанията на тези свидетели се подкрепят от приетото по делото медицинско свидетелство № 32/2020 година, изготвено от съдебен лекар д-р К. А., който констатирал посочените увреждания. В тази насока е и изготвената съдебномедицинска експертиза, от заключението, на която се установява, че травматичните увреждания са получени в резултат на удари с или върху твърди тъпи предмети и тангенциалното действие на същите и могат да се получават в условията на нанесен побой, както се съобщава в материалите по делото, а именно при нанесени удари с ръце и крака, както и от падане върху терена, включително и от неголяма височина. Посочено е, че мозъчното сътресение в конкретния случай е протекло без изпадане в коматозно състояние и е причинило на П. временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Откъм субективна страна на престъплението, спецификата на настоящия инкриминиран състав, а именно по чл. 130, ал. 1, вр. с чл.20, ал.2

вр. с ал.1 НК, задължава съда да изследва и обоснове наличието на два съставомерни субективни факта. Единият е вината, като конкретното субективно, психическо отношение на дееца към извършеното деяние и свързаните с него общественоопасни последици, а другият е мотивите, побудите за извършването му, като субективно свойство на деянието, на които нормативно е придадено съставомерно значение за утежняване на наказателно - правното положение на извършителя.

Вината, като субективен факт, изразяващ се в психическо отношение на дееца към престъпния резултат, намира своето обективно проявление в действията на извършителя, в неговото цялостно поведение. Установените факти по делото безалтернативно сочат, че подсъдимите са съзнавали обществената опасност на извършването от тях, предвиждали са общественоопасните последици и са целили тяхното настъпване, т. е. деянието е извършено при „пряк“ умисъл. Прекият умисъл на подсъдимите, насочен към настъпилия съставомерен резултат, изразен в нанесената на пострадалите лека телесна повреда, настоящият съд извежда от механизма на причиняване на телесните повреди на пострадалия, а именно че подсъдимите са се насочили пряко и изненадващо за пострадалия към него, като са започнали да отправят удари по тялото и главата му и са продължили да му нанася побой пред свидетелката Е. И.а, която е била бременна в 8 месец и Г. К. и обективно вероятно е било и се е случило пострадалият да загуби равновесие и да падне на терена, при което да получи съставомерни увреждания в областта на главата. Тези безспорно установени обективни обстоятелства ясно и категорично обективират желанието на подсъдимите лица да засегнат именно телесния интегритет на пострадалия, и то точно по този начин, като са му причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. При липса на съмнение относно възможността на подсъдимите да разбират свойството и значението на извършеното и да ръководят постъпките си, за съда е безспорно установено, че същите са имали обективната възможност да предвидят обществено опасните последици от деянието си, от интелектуална страна, а от волева – пряко да целят настъпването им.

От субективна страна деянието е наказуемо само, когато увреждането е причинено умишлено, без значение е формата му - пряк или евентуален умисъл. Умисълът на едно лице към определено престъпление се установява

не само от неговите обяснения, но преди всичко от неговите обективни действия, в каквато насока са действията на подсъдимите. Подсъдимите са действали с точна, ясна и осъзната цел, като за реализиране на деянието си са съзнавали, че действат противозаконно и извършват действия, насочени към причиняване на телесни увреждания на пострадалия, като тези действия са извършени в съучастие с брат му.

Субективната страна от състава на престъплението е била мотивирана и от районната инстанция, поради което и възражения в тази посока от защитата е неприемлива за въззивната инстанция. Съгласно мотивите на първоинстанционната присъда - от субективна страна деянието е извършено в условията на пряк умисъл, тъй като подсъдимият е съзнавал общественото опасен характер на деянието си, предвиждал е неговите общественно опасни последици и е искал да ги причини. Подсъдимите са съзнавали, че нанасяйки удари с юмруци и ритници в областта по тялото на П. ще му бъдат причинени телесни увреждания, както и че двамата братя са действали в съучастие, като от изложеното следва изводът, че в съзнанието на подсъдимите са били отразени както противообщественият характер на деянието, така и общественото опасните последици от него.

Леката телесна повреда е извършена и в съучастие, при форма – съизвършителство по смисъла на чл. 20, ал.1 и 2 от НК. Съизвършителството, в настоящия случай се доказва безусловно, според настоящия съдебен състав, от поведението и конкретните действия на подсъдимите. В причиняването ѝ са участвали и двамата подсъдими – Е. и В. Т.и и са съзнавали, че осъществяват ударите и повредите заедно – при общност на умисъла, като падането на терена на пострадалия и участието на трето неустановено в хода на разследването лице, съдът обсъди по-горе, поради което не намира за нужно да се преповтаря.

Мотивиран от горното, настоящият съдебен състав намира, че първостепенният съд е направил правилни, обосновани и доказателствено обезпечени правни изводи за съставомерността, от обективна и субективна страна, на вмененото на подсъдимите инкриминирано деяние и правилно го е подвел под диспозицията на наказателноправната норма на чл. 130, ал. 1 от НКчл.130, ал.1 НК във вр. с чл. 20, ал. 2 вр. с ал. 1 НК.

При правилна правна оценка на събрания доказателствен материал и на

установената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно е индивидуализирал наказанието на подсъдимия, като е приел, че за извършеното от подсъдимите Е. и В. Т. престъпление, квалифицирано по чл.130, ал.1 НК във вр. с чл. 20, ал. 2 вр. с ал. 1 НК, законодателят е предвидил налагане на наказание „лишаване от свобода” до две години или „пробация”. Съдът е приел, че подсъдимите следва да бъдат санкционирани по реда на чл.78 от НК, тъй като са налице материално правните предпоставки затова - че подсъдимите не са осъждани до този момент и от извършеното престъпление не са настъпили имуществени вреди, като настоящата инстанция добавя, че подсъдимите не са освобождавани от наказателна отговорност. При индивидуализацията на наказанието за подсъдимите в конкретния случай, съдът е отчел като смекчаващи отговорността обстоятелства - чистото им съдебно минало, младата възраст, а като отегчаващи отговорността обстоятелства – деянието е извършено на обществено място, в присъствие на видимо бременна жена. Съдът е приел, че наказанието „Глоба” в предвидения в закона минимум - 1000.00 лева ще изпълни целите визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, с което настоящата инстанция се солидаризира, като добавя към смекчаващите отговорността обстоятелства и тежкото материално положение на подсъдимите, а като причина за извършване на престъплението слабите морално волеви задръжки на подсъдимите и небрежното им отношение към спазване на обществените отношения, свързани с неприкосновеността на личността. Смекчаващите обстоятелства характеризират деянието като такова с по-ниска обществена опасност в сравнение с тази, която е имал предвид законодателят, предвиждайки наказанието за съответното престъпление. Оттук и изводът, че районният съд правилно е преценил, че са налице предпоставки за определяне на вида на наказанието, следващо се на подсъдимите, при условията на чл. 78а НК, а именно „глоба“, като настоящата инстанция няма основание да ревизира този извод. При това, макар да са налице предпоставките за ревизия на отчетените от първия съд обстоятелства от значение за индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимите, съдът е достигнал до правилен извод по отношение на конкретния вид на наказанието и размера му. Въззивният съд изцяло се солидаризира с изводите на решаващия съд в този смисъл и не намира за необходимо да ги ревизира. Така определеното наказание е справедливо и

съответно на обществената опасност на конкретните деяние и деец, отговаря в най-пълна степен на изискванията на наказателната репресия и на принципите на българското наказателно законодателство, както и в пълна степен би изпълнило визираните в чл. 36 от НК цели на генералната и на специална превенция, не се явява несъразмерно тежко и се явява достатъчно за осигуряване поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и оказване на предупредително въздействие върху него и върху останалите членове на обществото.

Въззивният съд не намира за необходимо да ревизира атакуваната първоинстанционната присъда и в гражданско – осъдителната и част по отношение присъдения размер на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно чл. 45 от Закона на задълженията и договорите (ЗЗД), всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Предвидената отговорност по ЗЗД е деликтна. Нейният източник в наказателния процес (деликта) винаги е инкриминираното като факти с тъжбата и впоследствие подведените под съответната правна норма с разпореждането на съдията-докладчик поведение на подсъдимото лице (действие или бездействие), с което е осъществен състава на възведеното престъпно деяние. Самата вреда съвпада с причинения от престъплението вредоносен резултат и представлява причиняване на имуществени или неимуществени вреди на пострадалия или ощетеното юридическо лице. В конкретния по делото случай, настоящият съдебен състав изцяло споделя доводите на първоинстанционния съд, че предявения и приет за съвместно разглеждане граждански иск от ЧТ и ГИ В. П. срещу подсъдимите за причинени от деянието по 130, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 20, ал. 2 вр. с ал. 1 НК неимуществени вреди, е безспорно доказан по основание. В конкретния случай следва да се приеме, че всеки един от елементи на гражданския деликт, е налице. Така, безспорно се установи, че е налице деяние, което се характеризира с висока степен на обществена опасност, същото е противоправно и наказуемо. В резултат на същото и като пряко негово следствие, на пострадалия П. са причинени разкъсно контузни наранявания в областта на главата в дясната тилна част, в лявата тилна част и в дясната теменно тилна област, с налични кръвонасядания и оток на меките тъкани около тези наранявания, кръвонасядания в дясната слепоочна област на главата, в областта на дясната лопатъчна кост /по гърба в дясно/ и по гърба в

областта между двете лопатъчни кости, множество охлузни наранявания по гърба, по гръдния кош, в коремната област, в областта на палеца на лявата ръка, по ляв лакът и по ляво коляно, които по своята медико – биологична характеристика обуславят признака „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Същата е в резултат на виновното поведение на подсъдимите. В настоящото производство се претендира обезщетение за претърпени в следствие на деянието неимуществени вреди. Предвид особения характер на накърненото от деянието благо, репарирането на причинените вреди може да бъде извършено само в пари. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, размера на дължимото обезщетение се определя от съда по справедливост.

При преценка на размера на дължимото на ЧТ и ГИ П. обезщетение, първият съд правилно е съобразил да отчете нанасянето на допълнителни несъставомерни телесни увреждания на пострадалия, уязвеното му чувство за достойнство, предвид обстоятелството, че деянието е извършено на публично място, пред бременна жена, както и наличието на данни за сравнително дълга продължителност (около един месец, продължителността има епизодични проявления на страх и към 01.03.2022 г., когато е разпитвана майката на пострадалия – св. П.а) на неблагоприятните последици за същия, вследствие на причинените му телесни увреждания. Ето защо правилно е преценил, че справедливо обезщетение на пострадалия, за причинените му неимуществени вреди, е в размер на 3 000 (три хиляди) лева, които следва да бъдат заплатени солидарно от подсъдимите, като е осъдил подсъдимите да заплатят на ГИ обезщетение в упоменатия размер, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на извършване на увреждането – 24.08.2020 година до окончателното изплащане на сумата, като искът е бил отхвърлен останалата му част, до пълния предявен размер от 10 000 лева, като неоснователен.

Въззивният съд, при извършения служебен преглед на присъдата в гражданско - осъдителната □ част, намира, че такъв размер на обезщетението е справедлив и съответства на причинените на пострадалия неимуществени вреди. По отношение на разликата до пълния предявен размер от 10 000 лева, този съдебен състав, също както и първоинстанционния, намира, че искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. При това, правилно и законосъобразно подсъдимите са осъдени и да заплати на ГИ сумата от 3 000 (три хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинените от деянието

неимуществени вреди, болки и страдания, ведно със законната лихва, считано от 24.08.2020 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлил гражданския иск в останалата му част, до пълния му предявен размер от 10 000 (десет хиляди) лева.

На плоскостта на изложеното, с оглед изхода на делото, правилно и законосъобразно подсъдимите Е. и В. Т.и са осъдени, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, да заплатят по равно на частния тъжител и граждански ищец В. П. П., направените по делото разноси, а именно сумата в размер общо на 1500 лева, от които 1300 лева – адвокатско възнаграждение и 200 лева за изготвена съдебно медицинска експертиза и на основание чл.301, ал.1, т.12 от НПК, е възложил на подсъдимите и разноските, направени в хода на наказателно производство, като същите следва да заплатят, не солидарно, а по равно по сметка на Районен съд – Б. сумата от 120.00 лева, представляваща 4 % държавна такса върху уважената част на предявения граждански иск, както и 5.00 лева - държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Въззивният съд констатира, че първият съд не се е произнесъл, като на основание чл. 190, ал. 2 от НПК възложи в тежест на подсъдимите да заплатят сумата за служебно определените им и назначени служебни защитници, както и следва да се произнесе за сумата от 12.00 лева държавна такса за водене на делото пред първата инстанция по сметка на РС-Б. и съответната държавна такса в размер на 5.00 лева, в случай че липсва доброволно изпълнение, но прецени, че не може да се произнесе в този смисъл, тъй като с това би ограничил правото на подсъдимия за двуинстанционен контрол върху актовете на съда. Районният съд следва да отстрани констатирания пропуск по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК.

Предвид изложеното до тук и с оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди изцяло. Изложените в жалбата доводи са неоснователни. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Определеното наказание не е явно несправедливо и напълно съответства на обществената опасност на деянието и дееца.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна

служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменяне или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения, същата следва да бъде потвърдена.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Б.СКИ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 14 от 31.01.2023 г. на Районен съд Б. по НЧХД № 1225/2021 г. по описа на съда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____